

Kedves Hívek, kedves Testvérek!

Fiatal rendtársam, Fr. Koronkai Zoltán SJ alábbi összeállítását ajánlom imádságos figyelmükbe. O Torontóban tanult teológiát pár éve, többen ismerik. Itt készült nagyon komolyan már hivatásgondozó feladatára is, amivel jó előre megbízta rendtartományunk vezetője, Fr. Lukács János SJ.

Magyarországon nagyon nagy a paphiány, rengeteg a munka. A torontói, a kanadai, a külföldi magyarok – és nem magyarok – között hasonlóképpen. Új és halálíg elkötelezett, életszentségre törekvő és az Isten országának építéséért semmilyen áldozattól vissza nem riadó papi, szerzetesi hivatásokra nagy szükség van. De ez csak Isten kegyelméből fakadhat, nem belőlünk, gyenge és botladozó emberekből.

A názáreti Mester biztat minket: Aki kér, kap, aki keres, talál, a zörgetonek ajtót nyitnak. O, aki az istenszeretet kiolthatatlan tuzét gyújtja az emberszívben, sürget: Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába. Aki övéivel marad a világ végezetéig, O küld: Tegyetek tanítványommá minden népet.

Egyházunk imái visszhangozzák: Nyájadat, örök Pásztorunk, magára nem hagyod; nyomodba lépve hirdetjük kegyelmed csodálatos erejét, mely gyöngeségében is hosszé avatja érted szenvedo hívedet.

Imáinkkal és önmegtágadásainkkal, böjtjeinkkel kérjük a mennyei Atyát, hogy boven ajándékozza magyar népét papi, szerzetesi hivatásokkal, és hogy Szent Erzsébet torontói népéből is szólítson szolgálatára férfiakat és nokat. Az alábbi imakilencedet most elsősorban jezsuita hivatásokért végezzük. És lehetőleg végezzük családi közösségben, vagy valamilyen kisebb közösségben együtt másokkal.

2009. november

*Fr. Sajgó Szabolcs SJ
plébános*

Imakilenced jezsuita hivatásokért

...Régi keresztény szokás, hogy valamilyen imaszándékért több egymás utáni napon keresztül imádkozunk. Az állhatatos kéro imádságnak egy formája a kilenced vagy novéna.

Az elmúlt évek imáinak látványos gyümölcse, hogy kétéves szünet után 2009 szeptemberében újra megnyílhatott a magyar jezsuita provincia noviciátusa. Öt fiatal kezdte meg Dobogókon a szerzetesi életet. Október elején pedig másik öt fiatal kezdte meg jelöltségét a Montserrat jelölt és hivatástisztázó közösségben Budapest VIII. kerületében, a Horánszky utcában. A hivatásgondozási munka nemcsak imádságból áll természetesen, de imaháttér nélkül csak felszínes propaganda marad. Szükség van az imájukra, az imátokra!

A rendtartomány jubileumára tekintettel a mostani kilenced szövegeit az elmúlt 100 év néhány kiemelkedo jezsuitájának írásaiból válogattam.

Szeretnék meghívni Benneteket, hogy akár egyénileg, akár közösségileg, akár a híveket bevonva kapcsolódjatok bele egy, a hivatásokért mondott imakilencedbe.

Abban a reményben, hogy az Úr továbbra is küld társakat,

Fr. Koronkai Zoltán SJ
hivatásgondozó

A novéna felépítése

Bevezető ének: pl. *Laudate omnes gentes* vagy *Jézus életem, erom, békém*

Olvasmány (ld. mellékelt szövegek)

Csend

Ima jezsuita hivatásokért:

Úr Jézus Krisztus, Te, aki meghívtad Szent Ignácot és annyi kiváló társat adtál neki a századok során, kérünk, áldd meg a jezsuita rendet, hogy huségesen tölthesse be küldetését, néped szolgálatát.

Kérünk, áldd meg a Társaság atyáit, hogy Téged lelkesen hirdethessenek.

Áldd meg a szerzetes testvéreket, hogy örömmel szolgálhassanak.

Erosítsd meg a tanuló rendtagokat, hogy szorgalmasan készüljenek a papi, illetve a szerzetes testvéri életre.

Úr Jézus, Egyházad újból és újból kifejezi, hogy igényt tart a jezsuita rend szolgálatára. Hisszük, hogy Te ma is akarsz új társakat hívni. Kérünk, add, hogy azok a fiatalok, akiket megszólítasz, készek legyenek hívásodat meghallani és követni, Isten nagyobb dicsóságára. És adj családjainkba, közösségeinkbe hívásodat becsülő és erősítő légkört. Ámen.

Úti Boldogasszony – Könyörögj érettünk!

Szent Ignác atyánk – Könyörögj érettünk!

Jézus Társasága összes szentjei – Könyörögjetez érettünk!

AZ OLVASMÁNYOK

1. nap: A csend

Nemcsak a hangok teszik széppé a zenét, hanem a benne lévő csend is. Ha eronek erejével úgy akarunk boldogok lenni, hogy életünk minden csendjét hanggal töltjük ki, ha úgy akarunk produktívek lenni, hogy pihenés helyett mindig csak dolgozunk, csak azt érzük el, hogy pokollá tesszük magunknak a földet.

Ha életünkben nincs igazi csend, muzsikánkban nem hallatszük az Isten. Ha életünk minden zugát „élmény"-nyel töltjük ki, Isten csöndesen visszahúzódik szívünkbol, bensonk üres marad. Ha életünk szétfolyik a haszontalanul kimondott szavakban, akkor semmit sem fogunk meghallani abból, amit a szívünk mélyén hozzánk intéznek; soha, semmi sem lesz belolünk... Kimerültünk a beszédben, zajban, mielőtt meg kellett volna szólalnunk.

A csendben tanuljuk meg a különbségtevést. A dolgok világos látásától menekül az, aki a csendtol menekül. Isten megtapasztalása elveszti a maga határozott körvonalait a zajban.

A csend azt jelenti, hogy nem beszélek és nem csapok zajt, nem zavarok mást sem. A „csendes ember" azt jelenti: „jó ember". A türelmetlen, nyughatatlan, elkeseredett emberek szoktak zajt csapni, ami nem ritkán a szív durvaságára, tehetetlenségére vall.

Az igazi csendben a szívünk is hallgat, figyel. Befelé figyel. Ha belemerülünk ebbe a mély csendbe, egész lényünkön valami határtalan nyugalom árad szét. Gondolatban sem fecsegünk, szívünkben sincs láрма, és lassan olyan mélységek tárulnak fel bennünk, melyekrol sejtelmünk sem volt. Odafigyelünk minden eronek összpontosításával. Ez a belso éberség szükséges ahhoz, hogy Isten szavát meghalljuk. És ez a lényeg. Az embernek Istenre való hallgatása az ember legfobb lényét fejezi ki. Az ember teremtményvolta lényegében „potentia obedientialis", szót fogadó képesség, oda-hallgatási (= ob-audio) képesség.

Mócsy Imre, Nyitott szívvel, 159. o.

2. nap: Jézus vonzásában

A lelki gyakorlatokban képzett jezsuita életének középpontjában a reális, a történelmi Jézus Krisztus áll. Az igaz jezsuita, aki néminemű érdemmel viseli Jézus nevét, teljes és nemes rajongó szeretettel csügg az Úr Jézuson. És követi Ot, de nem akárhogyan, hanem 'insigni modo', azaz kiválóképpen és teljes akarással mindaddig, amíg megvalósul egész lényében az eszme, hogy o mást nem ismer, mint a mi Urunkat, Jézusunkat, a Megfeszítettet. Szinte meghalt, kiüresítette önmagát mindenből – még önmagából is –, és él, de már nem is o él, hanem az Úr Jézus él benne. Jesuita – Jesus ita.

Az igazi jezsuita az Úr Jézus reális, egész és teljes történelmi élete berendezkedésében megtalálja saját élete minden mozzanatának berendezéséhez az okot. Az ok pedig egyetlen egy: az önzetlen szeretet az Úr Jézus szentséges istenemberi személye iránt. Az igazi jezsuita arra a kérdésre, hogy miért gondol, érez, vágyódik, tervez, képzel, beszél, cselekszik, szenved így és nem másképpen, válaszul állandóan azt az egyet adja: mert Jézus így tett és így akarja.

Miért? Mert szereti ot. Kisebb-e, nagyobb-e ilyen cselekvési mód miatt az o személyi haszna, érdeme, vigasza vagy bánata, az mind mellékes. Önzetlen szeretettel cselekszi azt, amit az Úr Jézus cselekedett. Hihetetlenül buzgó, tevékeny, áldozatkész állandóan a felebaráti szeretet gyakorlásában. Miért? Mert Jézus így parancsolta, így is tette. Az igaz jezsuita örömmel írja az Úr Jézus élettörténetét saját életébe: körüljárt, mindenkivel jót téve.

*Bíró Ferenc rendtársaihoz intézett beszédéből, 1928
Petruch Antal, Jézus szíve Apostola, P. Bíró Ferenc SJ emlékezete, 214-215. o.*

3. nap: A Név ereje

Legnagyobb ünnepeim közé tartozik e szent nap, Jézus neve napja! A gondolatok tengere zúdul végig agyamon... Mit jelent e drága szó, e fölséges név a szegénynek, a nyomorultnak, a vaknak, a betegnek, a bunósnek, a szomorúnak, a gazdagnak, a kicsinynek, az alázatosnak, a szenvedonek? Mi értelme volna a szenvedésnek, mi a türelemnek, mi az önmegtagadásnak, a hosies és áldozatos életnek Jézus nélkül? Az élet hány és hány problémájára ad kielégítő, vigasszal teli feleletet e gyönyörű, ez egyszerű, de annál fölségesebb szó, név: Jézus!...

Mit jelent nekem e drága név: Jézus? Mindent, de mindent. Többet minden élvezetnél, többet az egész világnál, többet önmagámnál. Többet minden boldogságnál, mely nem Tole származik. Szent Név, melynek hallatára majd meghajol minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban! Odaborulok én is e szent szó varázslatába. Mennyi boldogságot jelent e szent Névnek pusztá hallása, kimondása, elgondolása. Ó, Uram, Jézusom, e szent Névért, a Te Nevedért odaadnám bármikor életemet is. Vezérem, akire már oly sokszor esküdtem, vonj egészen közel magadhoz.

Úr Jézusom, add, hogy ez az új év és egész életem e szent Jézus Név ígézetében égjen el. Add, hogy még halálom percében is ezt kiáltsam (Szent Alfonzzal): Szeretlek, Jézusom, Jézus, édes Jézus!"

Levélrészlet a szanatóriumból

Aggódik romlott egészségemért? Újabb keresztet, újabb szenvedés. Kitüntetés ez, csak hadd jöjjön Jézus kezéből... én szívesen fogadok mindent... szívesen segítek Neki a keresztet viselni, szívesen fogadok kezéből bármily súlyos csapást is, még akár az elevenen rothadást is, mert én így is, lázasan is, testi-lelki fájdalmak között is, fuldokolva is, másfél éve a betegágyhoz szegezve is boldog vagyok. Higgye el, hogy nem cserélnék a világon senkivel, de senkivel.

*Torma Kálmán, Jézus nevérol
(Cser László: Himnusz a kereszten, Torma Kálmán SJ élete, 69-70, 82)*

4. nap: Kegyelem, amiért egyedül érdemes imádkozni

Végre, heuréka! Megtaláltam, amit már oly régen akartam tudni, amit oly régóta fürkésztem, de rájönni eddig még nem tudtam! Mi is az? Amiért egyedül érdemes imádkozni, amit szüntelen kérni kell, könyörögni, mert minden más lelki szükséglet benne foglaltatik! A kegyelem az, tudniillik annak a kegyelme, hogy Isten kegyelmeit mindig fölismerjük, ellent ne álljunk neki, hanem kövessük és bízunk rá magunkat, hogy így az kedvére alakíthassa lelkünket (a természetre építve) szentté és Isten előtt legkedvesebbé. Ugyanezt mondja Kempis is: Kívánd és kérd szüntelen, hogy benned Isten akarata teljesedjék!

Kaszap István

Endrodi László, Életet Krisztusért, Kaszap István élete, 173. o.

5. nap: Igazságos gazdasági rendet!

Isten előtt nem lehet közömbös a gazdasági élet igazságos rendje vagy embertelensége, hiszen a mindennapi kenyér a Miatyánk hét kérése között kapott helyet, és az ártatlan Ábel vére után a munkások megcsalása is az égbe kiált.

Nekünk rokonszenvvel kell kísérni a munkásság minden méltányos küzdelmét gazdasági helyzetének javításáért. Az emberi munkára úgy tekintünk, mint a termelés rendjében elsorendű tényezőre, s méltán elvárjuk, hogy a szorgalmasan dolgozó ember magántulajdont, foként házhelyet, kertet és termelőeszközöket szerezhessen akár mezőgazdasági, akár ipari vagy szellemi hivatáskörben fáradozik. A társadalmi békecsillag csak akkor ragyog fel az égen, ha az anyagi javak termelésének fokozása mellett a nemzeti jövedelem eloszlásának társadalmi igazságossága is érvényesül.

A múlt meddő szidása helyett segíteni kell minden eszközzel a földhöz jutott parasztságot, hogy a kezdet válságain átvergódva belterjes műveléssel, gyümölcsészettel, mezőgazdasági iparosítással és a kisgazdaságok állattenyésztésével hazánkból Kelet-Európa Dániáját, a valódi Kert-Magyarországot építhesse ki. Minden erkölcsi erőt latba kell vetni, hogy a beszerző-, értékesítő-, termelő- és hitelszövetkezetek csakugyan a dolgozó ember javára alakuljanak és virágozzanak.

Kerkai Jenő

Kerkai Jenő Emlékezete, 142-143. o.

6. nap: Természetfeletti életet!

Úgy beszélünk néha, mintha a kegyelem világa az Isten Országában csak végső betetőzés, korona és ráadás volna. Pedig a természetfeletti életet inkább fundamentumnak, forrásnak és keretnek kell tartani. Annak az embernek a legbensőjét érinti ugyanis, akiből minden kultúrélet, szociális és gazdasági törekvés származik. Sorsdöntő jelentőségű kérdésnek kell tartanunk, hogy ott fénylik-e valakinek a lelke mélyén a hit világossága, amely a vallás igazságait sugározza. Isten, lélek, túlvilág, megváltás, kegyelem... – ezek üres fogalmak-e, vagy eleven, átélt valóságok?

Némelyek azt állítják, hogy a dogma nem fontos, az erkölcs a lényeg. Mennyire felszínes és milyen veszedelmes felfogás! Akiben a hit nem aludt ki, az – ha erkölcsileg megtévedt is – biztosabban visszatér Istenhez, mint az olyan ember, aki hitetlenségében gogósen igazolni igyekszik aljasságát.

Ahol az értelem meghódol a vallás igazságai előtt, ott a lelkiismeret szüntelenül törekszik az erkölcsi jó felé. A lelkiismeretben ugyanis nemcsak Isten képe tükröződik vissza, hanem Isten hangja is megnyilatkozik ösztönző vagy korholó szóval. A hívó lélek minden erejével követi ezt a szót, mert benne nemcsak a természet útmutatását, hanem a természet Urának utasítását hallja.

A földi élet legmegrendítőbb titka abban áll, hogy a gyarló ember, a sár fia a Szentlélek templomává válhat, mert a megszentelő kegyelem révén – Krisztus szava szerint – a Szentháromság tér be hozzá, hogy lakást vegyen nála. S ahol a természetfeletti életnek ez az áramköre jelen van, különösképpen és gyakran részeseül a pislákoló emberi értelem felsőbb megvilágításban és a bukdácsoló akarat magasabb megerősítésben.

Nincs viszont az a szétrombolt város vagy legázolt mezo, amely kétségbe ejtőbb képet mutatna, mint egy olyan nép élete, amelyben kialakult a hit, elrothad az erkölcs, nem árad a kegyelem – az ilyen nép megkezdte a kárhozottak életét a földön.

Isten Országának középpontjában áll a természetfölötti élet, s ha ez lüktető: belöle kultúra sarjad és olyan közélet, amelyben érdemes élni. Ha a kegyelem élete eltunik: helyébe pusztaság, sötétség és a halál rémülete ver tanyát.

Kerkai Jenó

Kerkai Jenó Emlékezete, 144-145. o.

7. nap: Hivatásgondozásról a diktatúrában

Végül néhány szóval meg akarom említeni a szétszóródást az apostoli munkában. Sokan mintha önként lemondtak volna arról, hogy pappá szentelték őket. Kétes értékű elonyökért gondosan titkolják, hogy ok papok. Ez gyakorlati hutlenség a hivatás ellen. Mások elpepecselik idejüket néhány választott lélekkel, foként nokkel, és így az amúgy is kevés idő eltelik anélkül, hogy komoly jót tennénk. A családok látogatása a jelen nagy lelki szükség idején egyenesen mulasztási bunnal kapcsolódik, ha nincs ott lelki téma, ha nem domborodnak ki az apostoli szempontok. Ismételten – legutóbb a múlt év májusában — tisztelettel és nyomatékosan kértem az atyákat, hogy új hivatások ébresztése érdekében foglalkozzanak fiúkkal inkább, mint nokkel. Novíciusaink száma négy évre elosztva alig éri el a hármát. A múlt évi kilenc kiesés pótlására mindössze ketten kezdtek noviciátust. A hivatásokat a jó Isten támasztja, de nekünk is meg kell tenni mindent, hogy alkalmas fiatalok álljanak sorainkba. Nem hiszem, hogy ha az a közel száz atya, aki a jelen körülmények között szabadon mozog a világban, mind törodne legalább csak két-három fiúval, ne akadna minden évben néhány, akinek a jó Isten hivatást adna. A hivatás felfedezése, ápolása minden atya személyes kötelessége, mert errol intézményesen gondoskodni nem lehet. Ne ítéljük mi magunk provinciánkat önként halálra csak azért, mert a nokkel való foglalkozás kellemesebb, látszólag eredményesebb és talán hasznosabb. Ha hálásak és boldogok vagyunk szent hivatásunkban, nem kell-e arra törekedni, hogy ezt az örömet és boldogságot minél több emberrel megosszuk?

Pálos Antalnak az atyákhoz írt leveléből, 1954

Rostában, 140. o.

8. nap: Életáldozattal egy jobb világért

Mérhetetlen sok küzdelem, szenvedés, áldozat, fájdalom kell ahhoz, hogy kialakuljon a krisztusi kor. Tanúságot kell tenni a keresztyén életrol, be kell mutatni a krisztusi életet. De hogyan és mivel? Elsorban életáldozattal. És erre vannak ex officio a szerzetesek. Ez az elsodleges feladat, minden egyéb feladat csak ezután következik, másodlagos. Máskor talán elsikkadhat ez, de a mi életünket a Gondviselés most teljesen erre a vonalra állította.

És Szent Pártfogónk, Berchmans Szent János ebben ad nagy példát. O nem szervezett, nem prédikált, nem hozott létre nagy intézményeket, csak élt. De életével mérhetetlenül többet tett, mint sok szervezo, szónok, tudós... A világ szemében ez ugyan semmi, pedig ez az igazi nagyság. Lássunk világosan: amit mi most teszünk, az a világ szemében orülség, és jogosan az... Valóban az lenne, ha világi mértékkel mérnök a dolgokat, ha nem lenne más mértékünk... Egy szubjektív megjegyzés: kintrol is, bentrol is

kifogásolták, hogy összefogom a fiatalokat... Az utóbbi jobban fájt... Tudom, hogy veszélyes, de a Társaságban valahol mindig volt ilyen helyzet, és értelmetlennek látszott, de azért mindig csinálták. Tudom, hogy orűltség, de ezért az ségégé vállalom Isten előtt a felelősséget. Azonban egy dolog nem vállalom semmiképpen sem a felelősséget: azért, hogy Önök ne olyanok legyenek, amilyeneknek lenniük kell. Az eszmény elhalványulásáért nem vállalhatom a felelősséget.

*Pálos Antal jezsuita fiataloknak írt gondolatai, 1952
Rostában, 93. o.*

9. nap: Ad amorem

Ha most (...) visszatekintek életemre, főleg a szétszórátás alatti élményekre, csodálatot és nagy hálát érzek Urunk iránt. Fölteszem magamnak a kérdést: végűlis milyen mozgató erők, gondolatok, meglátások vezettek eddig életutamon?

Az egyik ilyent abban az ifjúkori élményben látom, amelyrol Tölgyesy Ágnes „Mindörökké” c. filmjében is vallottam, amikor itt, az Arborétumban kaszálás közben megállva, maroknyi fuvel a kezemben ezt megemlítetttem. Én a fubol ismertem föl a teremtés egész dinamizmusát. A fu ugyanis a maga szerénységével igen nagy értéke földűnknek: a színe megnyugtató! Minden fuszál egyűttal egy kis vegyi űzem, amely oxigént fejleszt; étel is az állatoknak; a kérodzok tejet készítenek belole; de pázsítos, puha, mindig megűjűlő szépségű szonyeg is a fu. Mennyi jó van a fuben, ami sejteti a Teremto végtelen gazdagságát! Az én figyelmemet az ragadta meg, hogy a szerény kis fu, a maga csöppnyi életében azon dolgozik, hogy ezt a funyi jót, értéket magvacskákba építse bele, kalásznymi magkészletbe, és ha készek ezek a magok, akkor számolás nélkül, nagy bizalommal szórja szét környezetében, fölhasználva szelet, arra járókeloket hogy fűvesítsen, szépítsen, gazdagítsa a világot a maga módján. Ez a dinamizmus, ez az ajándékozó, közlő jóság, ez a szeretet ragadott meg a funél. Ugyanezt látom azóta a gyűmölcsfákban, a millió és millió év óta energiáit szétsugárzó Napban. Ebbol nemcsak a teremtés csodálatos dinamikáját ismertem föl, hanem azt is, hogy ez a dinamikus, önárasztó jóság csakis a Teremtorol tevodhet át a mindenségre.

Isten befelé is ilyen, önárasztó szentháromsági személyeiben egymás felé, és kifelé is a teremtésben, felűnk. Ilyen értelemben „szeretet az Isten, és aki szeretetben él, Istenben él”, amint Szent János, a szeretett tanítvány írja. Tulajdonképpen ezt a fogyhatatlanul őnmagát minden formában ajándékozó és kifogyhatatlanul közlő szeretetet nyilatkoztatja ki Isten a Szentírásban is. Mikor a teremto „legyen”-t kimondja, utána pedig azt: „látta Isten, hogy jó”. Csodálatos kiáltás hangzik végig a mindenségen: „De jó!” és az ember megjelenése után: „Nagyon jó!” Igen, mindannak ellenére, ami borzasztót ez az ember muvelni fog, jó, szép, gazdag a léte. Szeretetében a Teremto ezt a kiáltását nem vonja vissza soha. Tanűskodik a Szentírásban lefektetett kinyilatkoztatás, hogy Isten hosiesen, önfeláldozóan megkűzd minden rosszal és az ember által áradó buntengerrel is. Tűrelmes, tanító, nevelo, megbocsájító, irgalmas és megváltó szeretetével kegyelme túlárad minden bunűnk felett. A buneink miatt szétbomlani látszó embervilágot a minden lélekben munkálkodó Szentlélek közösségépítő szeretettel viszi, vezeti az örök Ország felé.

Életem igazi „vallomása” tehát az, hogy fokozatosan, minden viszontagság ellenére jobban és jobban felfedeztem e végso, elfojthatatlan mozgató erot, a Szeretetet. Magamba zárkózásra hajlamos kis emberi lényem e szerint lett mind nyitottabb, dinamikusabb, vagy mondjuk úgy: optimista.

Életem könyvét nyitogatva hálás szívvel olvasom ki belole a legfontosabbat: Isten szeret engem, szeret mindenkit. Aki olvassa a leírtakat, talán saját élete könyvét is nyitogatja. Remélem, hogy ki-ki az o egészen más regényének legfobb mozgató erejét is ugyanebben, a szeretetben találja meg.

*Váczi Jenő
űldözött jezsuiták vallomásai, 140-141. o.*